

CANIGÓ

Ets llunyà i proper,
dónes abruptes als nostres Pirineus
i amagues la pedra en la boscúria.
Fores l'encanteri de mossèn Cinto Verdaguer
i en el teu vessant saberes del violoncel de Pau Casals.

Saberes i saps de dues Catalunyaes,
i el teu monestir romànic s'enlaira en càntics de bonior
dins l'abundor del cel i l'esplai de les dues Catalunyaes.
I no et quedares ni et quedaràs mai en desamor
ni la veritat la veuràs mai més escindida.

Vius la densitat dels colors
i la verdor de l'arbreda en rica saba.
Sents el clam de la natura
i no vius de l'oblit inoportú o fratricida,
puix et burxa la germanor de la inquietud humana.

Ja sempre més seràs el nostre far
i la nostra fita allunyada,
encara que et veiem proper a través del golf,
talment el retrat marí de la teva alçada,
i la força hi fita nostres massa comunes atzagaiades.

Joan Barceló i Coll

Dolors Janoher, 2011.